

արթննալուն, զայն մղեցին իր փորձառութիւնները զործնականացնել պաշտամունքի այս կամ այն նախնական ձևին տակ: Տակաւ առ տակաւ ան սկսաւ իր ուշքը գրասեղ զօրութեան հաճութիւնն ապահովել ու նեղութեան պահերում անոր ապաւինիլ: Այս հաւատալիքը արմատացաւ իր մէջ, քանի որ շատ կը զգար ու քիչ կը հասկընար: Այս իսկ պատճառաւ հասկնալի է Շլայրմախրի մոլոր տեսութիւնը՝ թէ կրօնքը բացարձակ կախումի գաղափարին ծրնունդն է: Ժամանակի ընթացքին, սակայն, նախամարդը կրցաւ քայլ մը ետ յառաջդիմել իրերու հասկացողութեան մէջ, իր ամբարած հում փորձառութիւնները,

որոնք պատճառ ու միանգամայն արդիւնք էին իր յիշողութեան սուրնալուն, բաղդատութեան դրաւ իր ունեցած նոր ապաւորութիւններուն հետ, ու արդիւնքը եղաւ նոր ուղղութիւն մը: Իր զգալու, խորհելու և գործելու կարողութիւններուն ամբողջութիւնը եղանակաւորուած (modified) էր, ու արդիւնքը ա՛լ լիմաստ էր զգեցած:

Արդ, կրօնական փորձառութեան մէջ մարդուն ողջ էութեան ունեցած միահամուռ գործունէութիւնը տեսնելէ վերջ, ինքնին մերժելի կը դառնան այն բոլոր տեսութիւնները, որոնք զայն կը վերագրեն միայն մէկ կարողութեան, ինչպէս «վախ»ի, զգալու, կամ մտքի:

Լոնսոն

ՇԱԽԱՐՀ ՎՍՐԴԱՊԵՏ

## ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

### Գ Ա Ն Ձ Պ Ա Ի Ղ Ո Ս Ի

(Կրչագիր Տաղարանի)

Սուրբ Երրորդութիւն, ստեղծող զարուսթիւն,  
Սահմանող բնութիւն, պարզող կամարին  
Քում անջրպէտին, երեւակի գրնդին,  
Որ միշտ հոլովին եւ շրջագային, զաշխարհաւ պատին...

Աբաղագործեալ, արուեստապետեալ,  
Արփիավառեալ ֆո՛ ֆաղաֆ շինեալ,  
Փառաւ զարդարեալ, քեզ հարսն անուանեալ,  
Տեղի պատրաստեալ, արքայն ու ընտրեալ՝  
Հարիւրաւորեալ, Յովնաննու տեսեալ,  
Պաղոսի պատմեալ, մայր մեր անուանեալ,  
Յասպիս սպիտակեալ, շափիղա փայլեալ,  
Գոջազմ երեւեալ զմութիւն կանաչեալ,  
Եղունկ խարսիւեալ, սարդիոն շիկնեալ,  
Սուսակ բոց վառեալ, ակաւ լըջացեալ,  
Յակինթ ծիրանեալ, ոսկեակրն դեղնեալ,  
Բիւրեղ բոլորեալ, զպազ կարմրացեալ,  
Պարիսպ բարձրացեալ, երկնից կիմարեալ,

Լայն ընդարձակեալ, դրոնք միախերքեալ  
Մարգարտափայլեալ երկոստանեալ.....

Սաւղոս վայրենի սա լեալ ընսանի,  
Պաւղոս անուանի, անաք պիսանի.  
Սուրբ Հոգւոյն կազմի քառոց համայնի,  
Յորդառաս խառնի, բնութեանս աւրինի.  
Գլբով վրկայի, փող տարտնացի,  
Բերան Յիսուսի, լեզուն Քրիստոսի,  
Թուղք չորեքսանի, որ մեզ բարբառի՝  
Միշտ յեկեղեցի, քէ քող յիս հայի՝  
Մարդ որ մոլորի մեղաւ յաշխարհի.  
Շնորհաւն Յիսուսի սիրով Քրիստոսի,  
Գարնոյց ի հոգի, վիշտս որ ի ծովի  
Վըսակ ցամաքի, ցաւ՝ սուր ընկերի,  
Շահողն ամենի, հրէից համազգի,  
Խուժ հեքանոսի, որ ձեռն ի գործի,  
Բերան ի բանի. եւ միտն ի յերկնի,  
Չանուն Քրիստոսի, բարձեալ յիւր հոգի,  
Եւ Քրիստոսնէի, յերոսաղէմի,  
Մինչ ի Լիւրիկի վարսուն քաղաքի.....

#### Կ Է Ս Օ Ր Ը

Կէսօրն՝ ամառներու պէտքն՝ ինկա՛ծ դաշտին վրայ  
Արծաթ օրոցներով կ'իջնէ երկնի բարձրէն.  
Ամէն ինչ լուռ է, շունչ չ'առներ օդն որ կ'եռայ,  
Ու երկիրն է քմբած իր լոգկին մէջ հրեղէն:

Անսահման է միջոցն, արեւն ա՛լ շուրջ չունին,  
Հօտերու խրմած ջուրն իր ակէն է ցամբած,  
Հեռաւոր այդ անտառն՝ որուն եզրն է մըրքին՝  
Վարն անճարժ կը հանգչի փունով մը քանձրամած:

Հասունցած ցորեններն ոսկի ծովու նըման,  
Կը պարզուին հեռուէն, արհամարհելով փունն.  
Այդ խաղաղ որդիներն երկրին նըւիրական՝  
Աներկիւղ կը սպառեն յորդ բաժակն արեւուն:

Մերք՝ իբրեւ հառաչանքն իրենց հրավառ հոգւոյն՝  
Իրարու փափագող հասկերէն ծաղկափ